

Маленький світ
Марта Коваленко

Любовь и волшебство #1

Ембіра – маленька країна, яка розмістилася коло підніжжя двох мальовничих гір. Населяють цей край емби – дуже дружний та працелюбний народ. Емби зовсім не знають, що десь поруч існують інші світи зі схожими істотами та зовсім іншими правилами життя. Та все ж дечим вони таки схожі: добро та зло, дружба та кохання незмінні у різних вимірах. А кохання, як відомо, не підвладне межам.

Марта Коваленко

Маленький світ

Ембіра – це маленька країна, яка розмістилася коло підніжжя двох мальовничих гір. Вона прихована у ніжно-блакитному одязі розлогих дерев та кущів, встелена різнобарв'ям прекрасних квітів. В її річках тече чиста мов сльоза вода. Така прозора, що шкаралупа риби, якою повняться річки, виблискує на сонці. Саме тому від води у сонячний день розливається мінливе саяво. Блакитне листя дерев зливається з небом, а іноді здається, що воно м'яко лягло прямо на дахи невеликих кольорових будинків містечка Лешта. В тих будиночках живуть емби. Це дуже дружний та працелюбний народ. Емби вирощують овочі і співають пісні. Усі вони мають темне кучеряве волосся і дуже пишаться своєю вродою.

Сонце вже сідало, коли Тей, крокуючи маленькою нерівною стежиною, спутився до берега річки. Майже годину шукав він свого друга Форо, та ніяк не міг знайти. Щось підказувало йому, що треба сходити до їх улюбленого місця біля річки, де ще дітьми вони зробили собі невеличку печеру. Гралися та ховалися у ній, а тепер, коли стали дорослими, приходили туди поговорити та помріяти разом про майбутнє, помилуватися лілово-золотим заходом сонця.

– Ну от, я так і знав! – посміхнувся він, побачивши нарешті друга. Хлопець спав розпластавшись на траві і підперши рукою голову. Від несподіванки Форо схопився та почухав потилицю.

– Чому кричиш так голосно? – позіхнув він.

– Я шукаю тебе скрізь, а ти ось де сховався! Тітка Залда хвилюється, що тебе не було на обід, Міра також заходила, про тебе питала. До речі, вона твоя наречена, чому ти не покажеш їй нашу печеру? Можливо вона б сама тебе тут знайшла?

– Ні, ні, навіть не думай! Це єдине місце, де я можу сховатися і від мами, і від Міри. Їм весь час щось від мене потрібно! А тут я спокійно відпочиваю, ба-ах як добре виспався, – він потягнувся знову позіхаючи.

– Ти не виправний! – посміхнувся Тей. – Годі позіхати, подивись краще як гарно!

Тей підійшов ближче до річки і захоплено дивився на вогняне коло, що торкалося своїм краєм обрію. Жива блакить дерев у цю мить ставала зеленою, зливаючись кольорами з променями сонця.

– Чи є ще десь у світі місце, де було б так гарно?! – мрійливо запитав він.

– Так, справді гарно, – обтрушуючи одяг промовив Форо.

– Як ти гадаєш, є ще десь у світі схожі на нас істоти?

– Не знаю, мабуть що є, але ми навряд чи зможемо коли-небудь їх побачити. І це навіть добре, адже не відомо які вони, і як будуть до нас ставитися.

– Згоден. А все ж цікаво! Ну то що, хто перший добіжить до будинку старого Зуфа? – Хлопці рвонули наввипередки сміючись і перестрибуючи каміння та кущі.

Зуф був цілителем та радником для усіх жителів Лешти. А ще він умів чаклувати, але забороняв розмови про це, та ніколи не допомагав ембам таким чином. Усі його ліки були на основі рослин, тільки він знав усі назви та лікувальні властивості кожної з них. І хоча емби хворіли не часто, все ж час від часу зверталися до старого по допомогу.

Будинок Зуфа був темного кольору, не такий як у решти жителів Лешти. Він стояв на окраїні містечка, і хлопці частенько зупиняли біля нього свої перегони, вихваляючись швидкістю між собою.

– Знову граєтеся, мов хлопчачки! – почулося позаду бубоніння Зуфа. Він саме повертався з Великого лісу, тримаючи у руках оберемок різнотрав'я.

– Доброго дня, дядьку Зуфе!

– Добридень і вам! Форо, ти вже маєш стати серйозним, незабаром одружишся, а все ніяк не подорослішаєш! Тей хоч і молодший на кілька років, та все ж більш відповідальний. Сьогодні до мене Залда приходила, жалілася на тебе. Зовсім не думаєш про матір, а вона ж у тебе одна!

Форо нагнув голову і прошепотів до Тея: «Почало-о-ося!». Але стояв мовчки і голови не підіймав.

– Прийдеш до мене завтра увечері, дам тобі настій, будеш пити сім днів. Можливо порозумнішаєш трохи, – сказав старий, тай почовгав до будинку.

– Дякую, дядьку Зуфе! Прийду! – проказав у відповідь хлопець, з сердитим виразом обличчя. Потім повернувся до Тея:

– І чому усі хочуть мене повчати?! – підняв він руки до неба, та пішов геть від будинку. Тей біг позаду наздоганяючи друга.

Батьки Тея померли ще коли вони з сестрою Сідою були малі. Він завжди піклувався про неї, і Сіда також була доброю та турботливою сестрою. Все було б гаразд, та вона закохалася у хлопця, якого звали Беш. Слава про нього по Лешті йшла недобра, і Тей про це знав. Та засліплену коханням Сіду нічого не хвилювало. Зауваження брата вона не сприймала серйозно. Весь час намагалася довести Тею, що наречений добрий, і у нього серйозні наміри.

Користуючись відсутністю брата, Сіда бігла над річкою на зустріч з коханим. Вона була одягнена у лілову сукню, яка щедро відкривала ніжні дівочі плечі, та підкреслювала стрункий стан. Босонога з розплетеним волоссям, хвилястим та чорним мов смола, вона була схожа на яскраву квітку. Беш не відводив від неї очей. Та навіть торкатися дівчини боявся. Надто гострими були його стосунки з Теєм. І хоч весь час твердив Сіді, що йому байдуже до її брата, сам його боявся.

– Яка ж ти гарна, моя красуне! – не міг надивитися він на Сіду. Дівчина сором'язливо опустила очі.

– Тей пішов, але скоро повернеться. Я говорила з ним про нас, не хвилюйся, я впевнена, що переконаю його змінити про тебе думку. Він мене любить і зрозуміє. – Беш сердито відвернувся. Сіда взяла його за руку.

– Почекай ще трохи, в мене все вийде! Я роблю все як ти кажеш: розповідаю про тебе лиш хороше, умовляю його не слухати нікого крім мене, адже я знаю тебе краще за усіх. Треба ще трохи зачекати, а згодом ми одружимося... Ти мене чуєш?

– Так, Сідо, ми одружимося, – він торкнувся рукою її волосся, потім обличчя, притягуючи її

до себе.

– Ні, Беш, мені вже час! – Сіда відвела його руку і стрімко, мов ластівка, помчала по стежині додому. Беш зі злістю стукнув кулаком по стовбуру товстого дерева поруч.

– Знову була з ним? – сердито гримнув Тей, як тільки Сіда забігла у будинок.

– Ні, ходила заспокоювати Міру. Вона геть знервована через поведінку Форо.

Тей зробив вигляд, що повірив, адже він знав, що Форо вже був у нареченої, та вибачився. Цього разу не хотілося сперечатися з сестрою, а іноді у нього навіть пробігала думка змиритися з її вибором. Вона здавалася щасливою і це його тішило. Вони повечеряли, а потім довго милувалися зорями та розмовляли сидячи на порозі будиночку.

Наступного дня над містечком почалася сильна злива. Вода лилася не зупиняючись кілька днів, і зовсім скоро велика швидка річка, яка пробігала поряд з Лештою, вийшла з берегів. Кілька будинків було зруйновано. Сім'ї з малими дітьми лишилися даху над головою. Багато жителів Лешти кинулися на допомогу. Потрібно було звести нові будинки. Тей та Форо працювали у лісі, заготовляючи дерева для будівництва.

Емби дуже обережно ставилися до природи. Зрубати молоде живе дерево вважалося страшним вчинком. Тому жодне будівництво у містечку не обходилося без чаклуна. Попереду всіх йшов Зуф. Він зупинявся час від часу біля велетенських стовбурів, прислухаючись та розмовляючи з рослинами. А потім вказував на те, яке можна було зрубати.

– Як ти думаєш, вони справді йому щось говорять? – прошепотів Форо, уважно стежачи за діями чаклуна.

– Не знаю, але усі стовбури тих дерев, які ми зрубали, вже починали відмирати. Тобто зовсім скоро вони б були сухими.

Форо приклав вухо до дерева і завмер:

– Тихше! Я чую! Воно говорить, що не хоче стати стільцем, чи ложкою на нашому столі. А хоче, щоб Тей швидше знайшов собі наречену і одружився!

– Так і говорить? – посміхнувся Тей.

– Точнісінько так! Тихше, воно навіть говорить на кому. На сусідці Айні. Хоч вона й товста, як отой старий дуб, і неповоротка як ведмідь, та все ж дружиною буде гарною та...

Форо не договорив, бо Тей ухвативши велику палицю, погнався за ним по лісі. Хоч Форо був не худим, та бігати вмів швидко. Тей так і не зміг його наздогнати. Лише слухав його веселий регіт, та сміявся сам, доки суворий погляд Зуфа не зупинив їх обох.

– На сьогодні досить! – сказав він. – Дерева занадто мокрі від дощу, та й вечоріє швидко. Продовжимо завтра вранці.

Емби мовчки побрели з лісу.

– Дядьку Зуфе, адже скоро свято примирення, чи будете ви цього року розповідати майбутнє? – запитав Форо, йдучи поряд з чаклуном.

– Що ти хотів би знати, чого не знаєш?

– Цікаво як доля складеться, скільки дітей буде, ще щось...

– Якщо розуму наберешся, то станеш добрим ембом: чоловіком та батьком. А коли ні, то ніякі пророцтва не допоможуть.

Форо замовк і насупився.

– Так, за два тижні свято примирення, – продовжував старий, – приходьте обое, а ти Тею і Сіду приведи, обов'язково!

Тей погоджуючись махнув головою, а потім пригадав минулорічне свято. Цього дня емби не працюють. Вони збираються на галявині біля самого підніжжя гори, запалюють вогнища. Чаклун читає молитви, і кожен з ембів просить пробачення у того кого образив, а ще дякують лісу, річці, за використання їх дарів. Миряться навіть ті, хто довго не спілкувався, тримаючи образи.

Самою цікавою частиною свята є пророцтво. Жінки виконують ритуальний танок навколо вогнища, а чаклун скликає на допомогу духів, і розповідає майбутнє тому хто просить про це.

– Тею, коли Беш прийде на свято і буде просити тебе пробачити його, ти це повинен будеш зробити, – проказав Форо, коли вони zostалися самі. Тей поглянув на друга і зрозумів, що ця думка ще не приходила йому у голову. Саме словосполучення «пробачити Беша» здавалося неможливим.

– У такому разі мене на святі не буде.

– І чому я досі не знаю, що між вами трапилося? – з запалом запитав Форо. – Ти мені не

довіряєш чи що?!

– Вибач, мабуть я давно повинен був тобі розповісти. Це дуже болюча для мене тема. Гарзд, пам'ятаєш Лое? Кілька років тому ми зустрічалися з нею.

– Так, звичайно. Вона красуня!

– Саме так. Вона не просто красуня, для мене вона була найкращою. Та на жаль, не тільки для мене. Між нами весь час стояв Беш. Ми навіть билися кілька разів через це. Він слабший, тому мене боявся. А коли Лое подарувала мені кришталеву троянду, символ її чистого кохання, я заспокоївся. Адже вона обрала мене, що ще може нам заважати?! Ось тут я дуже помилявся. Беш викрав у мене троянду і повернув їй, збрехавши, що це я йому віддав квітку. Ну розумієш, ніби саму Лое?

– Та він злодій! – закричав Форо.

– Зовсім скоро родина Лое поїхала з Лешти, ніхто не знає куди.

– А ти навіть не намагався виправдати себе?

– Намагався, звісно. Та вона й слухати не хотіла. Її батько вигнав мене не чекаючи на пояснення.

– Я б... я б... навіть не знаю, що б я зробив тому Бешу за це. Він чудовисько!

– Тепер ти розумієш, чому я не дозволяю Сіді з ним зустрічатися?

– Тепер розумію, ні у якому разі не відпускай до нього Сіду. Скажу тобі чесно, троянда, яку подарувала мені Міра, вже кілька разів губилася. А я досі не надавав значення цій дрібничці. Ось що, коли ще раз будеш готовий до бійки з Бешем, обов'язково гукни мене! Так і хочеться загілити йому доброго копняка. – Тей сумно всміхнувся та пішов до свого будинку.

Сіда готувала вечерю, розставляла посуд. На столі стояли кілька горщиків, з яких виходили тонесенькі хвильки пару. Аромат приготованої страви лоскотав ніздрі. Сестра дуже гарно готувала і Тей знову замислився над тим, що така гарна дружина не повинна попастися дурню Бешу. Але поряд з його впевненістю з'являлися сумніви: Сіда виглядала щасливою, весь час щось наспівувала собі під ніс. Змиритися з її вибором він не міг, але й ламати долю сестри не наважувався. Бачити її нещасною хотілося найменше.

Сіда крадькома спостерігала за братом і розуміла ті думки, що важко торкалися його обличчя. Тому не заважала, а терпляче чекала на його рішення.

– Гарний у мене браслет? – запитала вона у брата, коли вже закінчили вечеряти.

– Так. Звідки?

– Беш подарував. Бачиш який він уважний?!

– Сідо, ти його справді кохаеш?

– Дуже!

– І хотіла б вийти за нього заміж?

– Зараз це мое найголовніше бажання.

Вона зворушено дивилася на брата, не стримуючи радості у очах. Так він ще ніколи не говорив, отже, вирішив погодитися. Вона з нетерпінням чекала кілька жаданих слів: згоди, вітання, ще щось... щоб зрозуміти, що він вже не проти. Але Тей мовчки встав з-за столу та вийшов надвір. Зорі у небі водили танок, бликаючи між майже невидимими нічними хмарами. Тей подумав про те, що занадто рано довелося стати дорослим. Коли б були живими батьки, такі питання вирішували б вони. Сіда дивилася на брата через вікно, і розуміла, що радіти ще дуже рано.

– Треба потерпіти... – шепотіла вона собі, – Тей мене любить, а значить погодиться!

Наступного дня вона знов мов пташка летіла до Беша на зустріч. Навіть не зважала на те, що усі чоловіки зараз працюють у лісі, а він поруч. Все ж заради неї! Вони сиділи на березі річки і милувалися сяючою мов кришталь водою.

– Скажи кохана, чи можеш ти зробити для мене одну важливу справу? – він притулився до Сіди міцно її обіймаючи.

– Звичайно! Говори, я зроблю все що скажеш.

Очі Беша блищали, а погляд зробився важким і знервованим.

– Навіть не знаю, як тобі це сказати...

– Говори, не бійся! Ти що мене соромишся?

– Ні! Вибач, але справа не проста, і крім нас с тобою про це не повинен знати ніхто.

– Ти зачаровуєш мене своєю таємничістю.

– Гаразд, розповідаю, тільки спочатку пообіцяй, що не говоритимеш про це ні з ким, особливо з братом.

– Та добре, добре! Я зрозуміла.

– У старого Зуфа є один настій, котрий коли випити, заспокоює та стирає пам'ять. Він чарівний, примушує змиритися з тим що непокоїть. Зуф не дозволяє нікому навіть торкатися своїх настоїв. От якби Тей випив хоч краплину того настою, відразу б забувся про минуле.

– Це не дуже добре, але чому ти не попросив його у самого Зуфа?

– Що ти! Він не віддасть мені пляшечку. Окрім того, він заборонив мені навіть підходити до його будинку. А ти часто у нього буваєш. Він тобі довіряє.

– Ти хочеш щоб я попросила у нього?

– Навряд чи він віддасть тобі настій...

– Що ж я повинна зробити?

– Ти візьмеш пляшечку сама.

Сіда перестала посміхатися і своїми чорними округлими від здивування очима дивилася на Беша. Нарешті промовила:

– Ти хочеш, щоб я її вкрала?!

Вона й справді часто була у будинку Зуфа. Допомогала йому по господарству, готувала їжу. Іноді старий чаклун розповідав їй невеликі таємниці лікування. Вона могла спокійно увійти до його кімнати заставленої різноманітними пляшечками та мішечками з трав'яними сумішами. Деякі ліки вона сама оминала, знаючи їх чарівну силу. Тому розуміючи про що зараз говорив Беш вона відчувала себе збентежено. Це був недобрий вчинок, навіть двічі недобрий: ні Зуф, ні Тей не заслуговують на таке. Проте, відмовити коханому, який так палко дивився у очі, не змогла.

– Ти ж хочеш, щоб ми одружилися? – гнув своєї Беш.

– Так, звичайно. Але все можна владнати по-іншому, без брехні.

– Сідо, Тей ніколи мене не визнає!

– Ти дуже поспішаєш, я вірю він поступиться!

– Скільки ще чекати? Мабуть ти мене просто не кохаєш?! – з переконливим розчаруванням промовив він і відвернувся.

– Авжеж кохаю! Подивися на мене, заглянь у очі ще раз, невже ти не бачиш, що заради тебе я згодна на все!

– У такому разі зроби це заради нас, – промовив він тихо і обійняв її за плечі.

– Я повинна трохи подумати...

– Так, я буду чекати на відповідь.

Беш намагався її поцілувати, та настрій Сіди змінився. Вона попрощалася і зникла у тіні густих дерев. У цю хвилину усі її почуття змішалися і на серці стало неспокійно. Вона розуміла, що Беш штовхає її на дуже поганий вчинок. Розуміла, що брат не пробачить їй цього, але наслідком було здійснення її найбільшого бажання. Тому думка, що насправді більше переважає – любов до коханого, чи любов до брата, була питанням без відповіді. Кілька днів вона металася у своїх думках, мов метелик біля вогню. Зазирала у очі брату, чекаючи від нього підтримки, та рішення його було незмінним. Бачити Беша біля сестри він не хотів. І все частіше Сіді приходила думка скоритися коханому.

– Нічого не бійся, – сказав він, коли Сіда наступного разу прийшла на зустріч. – Тебе ніхто не помітить, я все розрахував. Це потрібно робити у день Свята Примирення, коли усі будуть у маковому полі. Будинок Зуфа буде порожнім, і ти спокійно туди зайдеш. Ну чому ти така мовчазна?

– Я теж буду на святі.

– Так! Так, обов'язково! Так навіть краще! Тебе не буде деякий час, а потім непомітно повернешся, ніби нічого й не сталося. Гей, чуєш? – він заглядав Сіді у очі, обійнявши її обличчя. – Думай лише про те, заради чого ти це робиш! Заради нашого майбутнього.

Дорогою назад Сіда йшла з опущеною головою. Захоплюючи та яскрава радість кудись поділася. Були лише сумніви та міркування. Але майбутнє з Бешем, яке вона собі уявляла тисячу разів, мало бути дивовижним. Тому очікування свята було для неї нестерпним. А Тей дивився на неї і не розумів чому стали такими сумними її очі. Де подівся гарний настрій і дівоча грайливість. На усі його питання Сіда відповідала одне: «Все добре!». Відчуваючи провину, Тей не чіплявся до неї, та вирішив чекати, доки сестра розповість сама.

Напередодні свята Сіда востаннє прийшла до річки побачити Беша. Він знов стояв на своєму, розповідаючи що і як треба зробити. Розуміючи, що дівчина усе таки наважилася на цей крок, Беш виглядав щасливим. Кружляв біля неї засипаючи ніжними словами та

ласкою. Сіда геть розтанула, та відкинула усі сумніви, щодо вчинку.

Наступного дня надвечір почалося свято. Усі жителі Лешти зібралися у самого підніжжя гори, на встеленому яскраво-червоними маками полі. Посеред нього було запалено кілька вогнищ, розташованих колом. Всі, хто збирався зняти з себе важкий тягар образ, заходили у центр між вогнищами, і сідали на землю один проти одного. Перший просив пробачення, другий від усієї душі пробачав і давав обітницю не згадувати ніколи про це. Тому емби у колі завжди були парами.

Ще не було темно, хоча сонце вже майже сховалося за нерівним хребтом гори. Зуф стояв між вогнищами і промовляв молитви, закликаючи духів прийняти добрий вчинок ембів. Рішення тих хто був у колі повинно бути тільки щирим, тому якщо з часом хтось порушував обітницю, його відкрито осуджували, а після такого позору дехто навіть покидав містечко.

Голос Зуфа лунав мов грім серед цілковитої тиші. Чути було лиш як тріщать гілки у вогнищах. Емби сиділи навколо мовчки спостерігаючи за чаклуном. Від того яким щирим сьогодні буде примирення залежала милість духів. У подарунок вони відкривали таємниці майбутнього, тому хто бажав цього.

Зуф був одягнений у довгу білу сорочку, пов'язану широким ремнем. Він простягав руки до неба і то тихо, то голосно, вигукував невідомі для інших слова. Коли він замовк і сів на землю, з гурту за вогнищами встали жінки і взявшись за руки почали танцювати, згрупувавшись у кола біля кожного вогнища. Серед усіх танцювала і Сіда. Тей спостерігав за дієм здалеку, намагаючись якнайменше попадатися їй на очі. А вона шукала його очима серед натовпу і ніяк не могла знайти. Фором приймав участь у святі. Перед весіллям він вирішив попросити пробачення у матері, яка весь час на нього жалілася. Дівчата танцювали взявшись за руки та голосно дзвінко закликаючи духів на свято.

Тей повернувся та й побрів у протилежний бік від святкуючих ембів у напрямку міста. Ще був час, він міг запросити Беша на свято і покінчити з цим. Та щиро його пробачити ніяк не міг. Він брів по майже порожньому містечку, й ноги самі йшли до Беша. Раптом біля його будинку почулися голоси. Було зовсім темно і розібрати постаті Тей не зміг, але голос Беша упізнав відразу:

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию

(https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=24061226&lfrom=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.